

Každého človeka charakterizuje jeho vlastná osobnosť;

niektorí ľudia sú silní a rozhodní, kým iní málokedy konajú s veľkým odhodlaním.

V živote je však jedna záležitosť, ktorá si vyžaduje rozhodný a odhodlaný postoj od každého z nás.

A keď sa už dopĺňovali dni, aby bol vzatý hore do neba, pevne obrátil svoju tvár,

že pôjde do Jeruzalema.

Lukáš 9:51

Ostávalo iba šesť mesiacov do ukončenia Kristovho poslania na zemi. Pán už vedel, že jeho čas tu na zemi sa skončí v Jeruzaleme. A tiež mal vo svojej mysli jasný obraz o tom, čo sa tam s ním udeje. Vedel všetko o svojom zatknutí, utrpení a smrti. A predsa vo verši Lukáš 9:51

čítame, že pevne obrátil svoju tvár, že pôjde do Jeruzalema. Aké pozoruhodné! Nepokúšal sa utiecť od tohto stretnutia s utrpením a so smrťou, dokonca nešiel neochotne – šiel rozhodne, s pevným odhodlaním.

Čo ho viedlo k tomu, aby si počínal tak smelo? Kto z nás by odhodlane vstúpil do situácie strašného utrpenia? Kto z nás by išiel odhodlane na istú smrť? Aby sme pochopili Kristovu motiváciu, musíme pamätať na to, že Pán Ježiš nikdy nekládol samého seba na prvé miesto. Nikdy neuprednostňoval svoje vlastné záujmy a pohodlie pred záujmami a pohodlím druhých. Čo teda pohýnalo Pána, aby pristupoval k svojmu umučeniu s takým odhodlaním? Mohli by sme povedať, že vždy konal v súlade s vôľou a so zámermi svojho nebeského Otca, a to je úplná pravda – odhodlane išiel do Jeruzalema, pretože to bolo to, čo jeho Otec chcel, aby urobil. Ale to je len polovica odpovede. Stále musíme zodpovedať otázku, prečo jeho Otec chcel, aby prešiel cez všetku tú bolesť a utrpenie. Odpoveď je úžasná. Do Jeruzalema išiel preto, aby zachránil mužov a ženy, ako sme ty a ja.

Môžeme však pokračovať ďalej. Dá sa povedať, že sa rozhodol ísť do Jeruzalema, lebo bol stopercentne rozhodnutý, že nás zachráni. Nič by ho neodvrátilo ani neodradilo od jeho predsavzatia. Jeho konanie bolo úplne nesebecké – nebral do úvahy, čo ho bude stáť tento čin, ale myslel skôr na tých, ktorí budú vyvedení zo stavu hriešnikov nachádzajúcich sa pod Božím odsúdením. Inými slovami, Pán Ježiš konal z nesmiernej lásky k mužom a ženám. Vo svojej mysli videl tých, za ktorých má zomrieť. Videl, ako jeho vzácna krv preliata na Golgote očistí všetkých, ktorí v neho v priebehu stáročí uveria, keď svojou obeťou na kríži otvorí cestu mužom a ženám k zmiereniu s Bohom.

Ježiš raz povedal: „Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich

priateľov.“ (Ján 15:13) Počúvajte ale, čo čítame ďalej vo Svätom Písme: „Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snád' aj odvážil zomrieť. Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás... keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna.“ (Rímskym 5:7-8, 10)

Ide o to, že predtým, ako je človek spasený, je nepriateľom Boha; všetci sme od prírody nepriateľmi Boha. Viete si to predstaviť? Ježiš Kristus sa odhodlane vydal do Jeruzalema, aby čelil mučeniu a smrti nie za svojich priateľov, ale za tých, ktorí boli jeho nepriateľmi. Viete to pochopiť? Ja určite nie.

Takže Ježiš bol motivovaný láskou, ktorá presahuje ľudské chápanie. Je tu však ešte iná vec, ktorá ho motivovala. Všimli ste si, ako náš text hovorí:

„A keď sa už doplňovali dni, aby bol vzatý hore do neba, pevne obrátil svoju tvár, že pôjde do Jeruzalema.“ Nehovorí sa tu: „A keď sa už doplňovali dni, aby trpel a zomrel na kríži.“ Ako vidíte, Ježiš sa pozeral za bolesť, za ukrutné utrpenie a za krutú smrť na kríži. Vôbec nepochyboval o tom, že kríž nebude znamenať koniec. Vedel, že vstane z hrobu. Videl za hrob a svoje slávne vzkriesenie. Predvídal čas, keď sa skončí jeho pozemské poslanie a vystúpi do neba, aby bol navždy so svojím Otcom. Túžil sa vrátiť do svojho skutočného domova v nebi. Taká však bola jeho láska a nesebeckosť, že sa nezaoberal len sebou. Prečítajte si, čo povedal v modlitbe svojmu Otcovi v Jánovom evanjeliu, v 17. kapitole: „Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby, kde som ja, aj oni tam so mnou boli.“ Kto sú to tí, ktorých dal Otec Synovi? To sú všetci tí, ktorí jedného dňa uveria v Spasiteľa, aby boli spasení.

A tak vidíme, že Ježiš sa rozhodne vydal do Jeruzalema, a to napriek hroznému telesnému a duchovnému utrpeniu, ktoré tam mal podstúpiť, napriek strašnej smrti, ktorej mal čeliť na kríži. Poháňala ho láska k hriešnym mužom a ženám, ktorí si nezaslúžili nič iné, iba odsúdenie. Taktiež vidíme, že Pán mal absolútnu istotu v to, že jeho smrť nebude márna, ale že vstane z mŕtvych a vráti sa do neba, kde sa jedného dňa k nemu pripoja všetci, ktorí v neho uverili, aby boli spasení.

Aká bude tvoja reakcia na toto všetko? Necháva ťa takáto láska a takéto odhodlanie ľahostajným, alebo ťa to zahanbuje? Nezahanbuje ťa, že to boli aj tvoje hriechy, ktoré viedli Božieho Syna k tomu, aby odhodlane čelil utrpeniu a smrti? V istom zmysle sa dá povedať, že to boli moje hriechy, ktoré pribili Spasiteľa na kríž, že to bola moja neposlušnosť, ktorá spôsobila jeho utrpenie, že to bola moja vzburá, ktorá zakryla Otcovu tvár pred Synom, keď zvolal: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?“ (Matúš 27:46)

V konečnom dôsledku to boli aj moje hriechy, ktoré spôsobili smrť Božieho milovaného Syna. Chválim Pána, že ma priviedol k pokániu a k viere v Krista, aby mi jeho smrť na Golgote zabezpečila rozhrešenie a dala mi istú vyhlíadku, že keď zomriem, budem so svojím Spasiteľom v nebi.

Môžeš povedať to isté, priateľu? Môžeš povedať, že si skutočne činil pokánie zo svojich hriechov, že si všetku svoju dôveru vložil v Krista a že si získal zdarma večné spasenie? Ak nie, potom ťa prosím, aby si sa vážne zamyslel nad svojím postavením a rozhodol sa hľadať Pána celým svojím srdcom, až kým ho nenájdeš. Čo znamená v praxi hľadať Boha? Znamená to čítať

jeho slovo. Možno je dobré začať od evanjelií, ale znamená to čítať s hlbokou túžbou dozvedieť sa, čo ťa chce Boh naučiť. A preto musí byť tvoje čítanie sprevádzané modlitbou, aby ti Boh Svätý Duch otvoril duchovný zrak, aby si pochopil zvesť evanjelia. Tvojmu hľadaniu môže veľmi pomôcť stretávanie sa s ľuďmi, ktorí už sami hľadali a našli Spasiteľa. Takisto by pomohlo navštevovanie zboru, v ktorom je stredom záujmu Sväté Písmo, a nie ľudské tradície, kde môžeš pravidelne počúvať kázanie Božieho slova. Napokon, hľadať musíš osobne a tvoja spása bude patriť len tebe.

Priateľu, buď odhodlaný presne tak, ako bol odhodlaný Ježiš a neprestávaj hľadať, až kým nenájdeš Pána a povieš: „Pán ma zachránil jedine svojím milosrdenstvom a milosťou a podľa jeho sľubu sa túžobne teším na deň, keď s ním budem navždy v nebi.“